

Led i det almindelige Stattesystem. — Den ærede Minister frembødede dernæst med Styrke, at en saadan Nedgang vilde være aldeles ubetimelig, fordi der stilles saa store Krav til Statskassen, og at den første Forbring dog maa være, at man er i Stand til at imødekomme de Krav, der stilles. Men den ærede Minister er for meget tilbøielig til at spille Korshyn i det Stykke. Derksom den ærede Minister nøiedes med at komme og forlange af de Myndigheder, der skulle bevilge Statter, hvad han behøver, efterhaanden som Behovet melder sig, og drøfte sammen med Rigsdagens Medlemmer ikke blot, hvilke Reformers der skulde gennemføres, men ogsaa hvilke Penges der skulde anvendes dertil, og tage det fornødne Hensyn til Rigsdagen, saa tror jeg, at Ministeren kommer langt videre, end han nu kommer. Den Anvendelse, som Statens Medlemmer have faaet i de senere Aar uden Rigsdagens Samtykke, kan dog sandelig ikke opfordre det andet Thing til at give Ministeren Udgang til fremdeles at forøge Statskassens Indtægter paa den Maade, som stet er. Det kan jo gjerne være, at det set fra det Standpunkt, som Ministeren staar paa, og i det Hele fra det Regjeringsystem, som anvender Pengene, naar de ere bevilgede, og ogsaa, naar de ikke ere bevilgede, og altsaa overhovedet kan bruge Pengene, hvordan det vil, maa anses for aldeles uforvarligt at komme til en Medsættelse i Statsindtægterne. Men Resultatet vil jo ogsaa meget let blive det, som den ærede Minister siger, at man kan komme til endnu i en Række af Aar at staa i Stampen paa det Spørgsmaal. Saa kan den ærede Minister jo, naar han engang, med Dage lægger Regjeringen, med det tilhørende provisoriske System paa alle Omraader, i andre Hænder, glæde sig ved, at han med den fornødne Fasthed har modstaaet Forsøget paa at faae Statternes Medsættelse. Men den samme Fasthed har ogsaa ført til, at vi ikke blot i Toldspørgsmaal men ogsaa i mange andre Spørgsmaal ere blevne stidende i det Velte, hvori vi nu have sidet i en Række af Aar.

Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem synes at have glemt; at Loven af 1ste April 1887 fixerede Krigsskatten for Brændevinens Vedkommende uden noget Afslag. Det ærede Medlem synes ogsaa at have glemt Drøftelsen af de Sager og den Enighed, der i forrige Samling opnaaedes om flere finantzielle Sager — ikke Finantsloven men andre finantzielle Sager — der betingede en extra Udgift for Staten paa omtrent 14 Mill. Kr. Det er altsaa ingen-

lunde, saaledes som det ærede Medlem fremstillede det, saaledes, at Statskassens Behov af Midler kun er til at dække, hvad der provisorisk bevilges. Det er netop det, som Rigsdagen har været enig om. Fyldestgørelse af Krav, som Rigsdagen har været enig om at godkjende, der i den sidste Tid have krævet det allerstørste Beløb, og det er de Krav, der fremdeles stilles fra Rigsdagens Side, som gjøre det nødvendigt ogsaa at bevare Midler i Statskassen til deres Fyldestgørelse. Det ærede Medlem tager endvidere Feil i, at jeg gennem disse Skattelove har forlangt en større Indtægt, end Statskassen for Tiden har, til Fyldestgørelse af provisoriske Foranstaltninger o. s. v. Jeg staar her som saa ofte som den Konservative; jeg fordrer kun at beholde det, der er. Det ærede Medlem staar som den Radikale; der stiller det Vilkaar for hans Samstemning til en nyttig Reform, at han faar sin Villie paa et Punkt, hvor han ikke er i Stand til at fremskomme med nogen virkelig Begrundelse af sit Krav. Derksom det ærede Medlem i Virkeligheden skulde kunne stille den Forbring, at Toldrevisionen m. M. skal medføre en Nedgang i Statskassens Indtægter af 3, 4, 5, 6, 7 Millioner — jeg antager, at han samstemmer med sine Meningsfæller i Folkethinget i saa Henseende — skylder det ærede Medlem at paavise, at Statshusholdningen kan føres forvarligt, efter at en saadan Nedgang har fundet Sted. Hverken det ærede Medlem eller nogen af hans Venner har nogenstinde ført, jeg tror ikke engang forsøgt at føre, et saadant Bevis, og indtil det er stet, staar Forbringingen om Nedgang i Statsindtægterne som et fuldstændig vilkaarligt Paafund fra de Herrer's Side; man kunde maaske betegne det som en bekvem Maade til at komme bort fra at medvirke til det, man ønsker gennemført af Reformen.

H. C. Hansen: Det Forslag, der nu foreligger til Behandling her i Thinget, staar i et saadant Forhold til det Forslag om Ol og Brændevin, som var til Behandling forleden Dag, at næppe Noget vil falde paa, at det ene kan blive ophøiet til Lov, uden at det ogsaa bliver Tilfældet med det andet. Uagtet disse to Forslag i rent formel Henseende optræde som to selvstændige Forslag, er der dog en saadan indre Realitetsforbindelse imellem dem, at det næppe er sandsynligt, at det ene bliver til Lov uden det andet. Paa Grund af denne Realitetsforbindelse tør jeg maaske tillade mig et Par Bemærkninger om det forleden behandlede Forslag. Jeg tør maaske ogsaa meget dristigere tillade mig dette, som min Stilling til